

kovým zvykem, že po jedné dvou sezonách na skalách (říkalo se jim cvičné) měl člověk za povinnost přesunout své aktivity do hor. Tak jsem i já v roce 1970 navštívil hory Tatry. Jsem srdcem piskař a vždy, když jsem někde v horách, přemýšlím a jsem nervózní, co asi kluci vylezou nového na písku. Tak i v Tatrách po letním ořukání přichází první zimní oddílový zájezd. Jedeme na Terynu. Je nádherně jasno, hurá na Žlutku na Cagašika. Uprostřed mám malé extempore se starou skobou, která mé tělo upustila 8 m dolů, když jsem si šikovně 5 spodních skob vycvakal, aby mi stačily karabiny. Při dolézání na vrchol mám nějaké černé štěnice na prstech. To asi z toho, jak moc malé chyty беру do rukou. Až večer to ukazují starým chlapům a je po Tatrách. Okamžitě do nemocnice – diagnóza omrzliny 3. stupně.

To bylo takové první síto; slabší nátury zjistily, že tahat se s ruksaky pod nástupy, bojovat o přežití v ubíhající šotolině, mrznout hodiny na štandech a v noci se vracet na chatu, prostě nemusí. Přirozeně se tak bujarý dorost rozdělil na pohodaře (říkalo se jim rekreační lezci) a dravce. Vagón zapadl mezi ty druhé úplně samozřejmě. Už z běžek věděl, že pro všechno co chce, musí něco udělat a vytrpět. Mladí to tehdy neměli tak jednoduché jako teď, stáří se ctílo. Když jsme si chtěli vylézt v zimě plotny Ošarpanců, staří zavelili: „Nejdříve komín na Satana a pak si dělejte co chcete! Jó a udělejte pořádný důlky, ať to zítra můžeme jít taky! A odpoledne skočte do Smokovce pro pivo!”

Kluci poslechli. Vyběhli Satana, seběhli dolů, šup do Zlomisk a večer už byli na chatě i se svojí další tatranskou šestkou. Časem přibyly do seznamu všechny ty direktisimy, galerky, západní Lomničáky a Javoráky, sem tam i nějaký ten prvovýstup.

Za naše vylezené cesty nás oddíl doporučil do krajského výběru, po čase přišel výběr Českého horolezeckého svazu a pak konečně „federál”.

Federální družstvo tehdy byl jen slabý odvar toho, co jsme slýchávali o minulosti. Na fasování nebylo co, na refundace nebyly peníze, a tak tu byla jen možnost celkem „bezproblémového” vycestování na Západ do hor za své prachy. A o to hlavně šlo! Lézt, lézt, lézt.

Po návratu z vojny (1978) mě vzal na zájezd J. Novák do švýcarského Bergelu. Vzal si mě tehdy za spolulezce Igor Koller. Během deseti dnů jsme udělali 2 nové cesty na Piz Badile a jednu na Cengalo.

V té době frčely první zimní přelety. Jirka N. dal tenkrát šanci nám, mladým piskařům, tam v zimě 1980 odjet. Byl tam Mirek Šmíd, Joska Rakoncaj, Joska Nežerka, Zuzana Charvátová-Hofmannová, Honza Ďoubal, Jaryk Stejskal a už ani nevím kdo ještě. To byla ta slavná výprava, co na ní sice přišel Šmídk o zuby, ale vylezla se spousta pěkných věcí. Taková Cesta přátelství na Civettu, to není ani dnes procházka růžovým sadem. Však to pro nás všechny bylo takové odraziště, rozjezdová dráha k dalším výpravám a cílům. Kavkaz, Ťan Šan, Aconcagua, Yosemite, Gharval, Nepál a znovu Nepál – expedice střídá expedici a léta běží.

Vidiš, vlastně jsem produkt tehdejší metodiky. No, však jsem se taky narodil v minulém století, tak co!

Takhle to vypadá jako pohoda, ale fakt se muselo i chodit do práce. Nebo dlouho studovat to se moc nedařilo, kvóty absolventů se musely na školách dodržovat, aby se nenarušil plán výchovy nových odborníků. Socialistické podniky jednotlivce nesponzorovaly, ale byly i takové, kde se dařilo. Takové Uranové doly Hamr to byl pojem! Co tam bylo horolezců! A zdaleka ne kvůli záj-

mavé práci. Prostě tam bylo pro našince pochoopení. Ale na umístěnku se tam nechodilo, ten začátek si každý musel protrpět sám.

**Rektorky
„El Condor Pasa“ VIII,
2. přelet, asi 1975**

Já jsem vyučený nástrojař, nechtělo se mi na vojnu, a tak jsem si udělal průmyslovku, obor průmyslová a automatizační technika. První zaměstnání – nastoupil jsem do výzkumáku jako zkušební technik dětských kočárků. Moc elektroniky tam nebylo, pod kočárkem ujížděl pásový dopravník, na kočárku leželo 80kg závaží a zjišťovalo se kdy a s jak těžkým nákladem „dojel”, kdy a při kolika stupních se překotil atd. Docela to šlo, ale nějak se mně zdálo málo dovolené, tudíž málo času na lezení. Pak jsem šel na vojnu, tam jsem podepsal nábor do dolů a šel o něco dřív do civilu. Tím jsem přesedlal na důlního zámečnicka a plížil se pod přehradou ve štolách. To bylo docela i na fyzickou a hlavně byla delší dovolená na hory. Na písku nebyl problém, tam se dalo zmizet vždycky. Cestiček a způsobů byla hroma-